

Arrest

nr. 230 844 van 6 januari 2020
in de zaak X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat AUNDU BOLABIKA
Square Eugène Plasky 92-94
1030 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 2 januari 2020 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van 25 december 2019 tot teruggedrijving (bijlage 11) en tot intrekking van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TSHIBANGU-KADIMA, die loco advocaat AUNDU BOLABIKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 december 2019 biedt verzoekster zich aan bij de grenspolitie van de nationale luchthaven te Zaventem, nadat zij een vlucht heeft genomen vanuit Addis Ababa Bole (Ethiopië) met bestemming Brussel.

1.2. Op 25 december 2019 neemt de verwerende partij een beslissing tot teruggedrijving (bijlage 11), waarvan verzoekster op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“TERUGDRIJVING

(...)

de mevrouw :

naam W. N. voornaam G.

geboren op (...)1989 te Kinshasa geslacht (v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.).

houder van het document paspoort met nummer xxx

afgegeven te Congo op 22/12/2017

houder van het visum nr. xxx van het type C afgegeven door België

geldig van 22/12/2019 tot 14/01/2019

voor een duur van 8 dagen, met het oog op : toerisme

afkomstig uit Addis Ababa Bole met vlucht ET730 van Ethiopian Airlines, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan haar wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor toerisme naar België te komen. Zij is in het bezit van een aangekocht reisprogramma maar is verder niet in het bezit van enig ander bewijs (geen reservaties, stadsplannen, reisgids, ...) waaruit op duidelijke wijze een gepland toeristisch bezoek blijkt. Betrokkene kan bijzonder weinig info geven over de invulling van haar verblijf. Het is duidelijk dat zij iets heeft onthouden van het programma dat zij bij heeft, maar al snel blijkt dat zij verder geen kennis heeft van te bezoeken plaatsen, steden en bezienswaardigheden. Zij kan niet zeggen waarom zij precies België uitkoos voor haar eerste bezoek aan Europa. Zij kent hier geen steden.

Betrokkene is in het bezit van een hotelreservatie voor de periode van 24/12/19 tot 27/12/19 wat niet overeenkomt met de werkelijke verblijfsperiode van betrokkene. Betrokkene verklaart hier niemand te kennen; geen familie noch vrienden te hebben. Wanneer de federale politie polst naar de grote hoeveelheid bagage moet zij aarzelend toegeven dat zij bagage voor iemand anders bij heeft. Wij nemen dan telefonisch contact op met deze persoon en deze verklaart de nicht (L. G.) te zijn van betrokkene. Zij bevestigt dat betrokkene bagage voor haar bij zich heeft en dat zij mogelijks enkele dagen bij haar zal verblijven. Zij zegt dat betrokkene zal worden afgehaald op de luchthaven. Betrokkene is in het bezit van 1500 € en 1450 \$ cash geld wat toch een grote som geld is voor een toeristische verblijf van één week. Ook de hoeveelheid bagage (2 grote ruimbagages + 1 grote handbagage) komt niet echt overeen met een toeristisch verblijf van één week voor één persoon.

(...)”

1.3. Op dezelfde dag neemt de verwerende partij tevens een beslissing tot intrekking van een visum type C. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“~~WEIGERING / NIETIGVERKLARING~~ / INTREKKING VAN EEN VISUM

Mevrouw, W.N, G.

De/het _____, ambassade/consulaat-generaal/[andere bevoegde instantie] in _____

[namens (naam van de vertegenwoordigde Lidstaat)]

Op verzoek van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie,

De dienst die verantwoordelijk zijn voor de personencontrole te _____

Heeft / hebben / werd

uw visumaanvraag onderzocht

uw visum onderzocht. Nummer xxx, afgegeven: 06/12/2019.

het visum is geweigerd het visum is nietig verklaard het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

(...)

2. het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode): Betrokkene verklaart voor toerisme naar België te komen. Zij is in het bezit van een aangekocht reisprogramma maar is verder niet in het bezit van enig ander bewijs (geen reservaties, stadsplannen, reisgids, ...) waaruit op duidelijke wijze een gepland toeristisch bezoek blijkt. Betrokkene kan bijzonder weinig info geven over de invulling van haar verblijf. Het is duidelijk dat zij iets heeft onthouden van het programma dat zij bij heeft, maar al snel blijkt dat zij verder geen kennis heeft van te bezoeken plaatsen, steden en bezienswaardigheden. Zij kan niet zeggen waarom zij precies België uitkoos voor haar eerste bezoek aan Europa. Zij kent hier geen steden. Betrokkene is in het bezit van een hotelreservatie voor de periode van 24/12/19 tot 27/12/19 wat niet overeenkomt met de werkelijke verblijfsperiode van betrokkene. Betrokkene verklaart hier niemand te kennen; geen familie noch vrienden te hebben. Wanneer de federale politie polst naar de grote hoeveelheid bagage moet zij aarzelend toegeven dat zij bagage voor iemand anders bij heeft. Wij nemen dan telefonisch contact op met deze persoon en deze verklaart de nicht (L. G.) te zijn van betrokkene. Zij bevestigt dat betrokkene bagage voor haar bij zich heeft en dat zij mogelijks enkele dagen bij haar zal verblijven. Zij zegt dat betrokkene zal worden afgehaald op de luchthaven. Betrokkene is in het bezit van 1500 € en 1450 \$ cash geld wat toch een grote som geld is voor een toeristische verblijf van één week. Ook de hoeveelheid bagage (2 grote ruimbagages + 1 grote handbagage) komt niet echt overeen met een toeristisch verblijf van één week voor één persoon.(...)”.

2. Over de rechtspleging

De raadsman van verzoekster diende op 6 januari 2020 per fax een “mémoire de synthèse” in.

De Raad merkt op dat een “synthesememorie” zoals bedoeld in artikel 39/81, vijfde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) niet voorzien is in de bepalingen die betrekking hebben op het zogeheten ‘administratief kort geding’, noch in de bepalingen van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief kort geding wordt geregeld door de artikelen 39/82 tot 39/85 van de vreemdelingenwet. Verzoekster heeft door haar keuze voor een versnelde procedure via haar vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid minstens voorlopig verzaakt aan de mogelijkheid om een synthesememorie in te dienen.

Gelet op het inquisitoriaal karakter van de rechtspleging en ter vrijwaring van de paritas armorum, dient de synthesememorie, die door de verzoekende partij op eigen initiatief werd overgemaakt, uit de debatten te worden geweerd.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De taal van de procedure

In haar verzoekschrift geeft verzoekster aan te kiezen voor het Frans als proceduretaal. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient er evenwel op te wijzen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze van de partijen staat, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr.

2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten, waarvan de werkkring het hele land bestrijkt, krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (Les Nouvelles, deel IV, p737).

De zaak moet voor de Raad derhalve worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de bestreden beslissing is gesteld. De bestreden beslissingen werden door het bestuur genomen in het Nederlands. Derhalve dient de Raad het Nederlands als proceduretaal te hanteren.

3.2. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.3. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoekster bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.4.1. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*

3.4.2. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 3, eerste lid, 3° en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen die voortvloeien uit de kennelijke beoordelingsfout, zoals het zorgvuldigheidsbeginsel, het beginsel van procedurele samenwerking, het proportionaliteitsbeginsel en het beginsel van de goede trouw, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en van de artikelen 14, 21 en 32 van de Visumcode (Verordening 810/2009). Verzoekster maakt ook nog gewag van een manifeste appreciatiefout.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

« *Premièrement,*

La partie adverse avance que l'objet et les circonstances du séjour envisagé par la requérante n'a pas été suffisamment démontré. Entre temps, elle confisque les documents pertinents et utiles à la défense de la requérante à savoir la réservation d'hôtel, le plan de voyage et touristique, etc.

Alors que ceux-ci sont de nature à contredire l'argumentaire de la partie adverse. Ce qui met en mal le droit de défense de la requérante dans la mesure où, la partie adverse lui met dans l'incapacité de pouvoir se défendre valablement avec ces pièces.

Il est inadmissible que la partie adverse, qui est en procès avec la requérante devant Votre juridiction administrative, ait confisqué tous les documents pertinents et indispensables à la défense de son adversaire, le mettant dans une situation d'impossibilité d'éclairer votre Conseil de céans quant à la discordance des arguments par rapport à la réalité des faits.

Ce qui constitue dans le chef de la partie adverse de l'arbitraire. Ce qui met en mal l'égalité des armes entre les deux parties pour lesquelles ce contentieux administratif est présenté devant votre Conseil. Qu'il y a lieu de retenir dans le chef de la partie adverse, un manquement au principe de bonne administration, à l'obligation d'agir de manière raisonnable, des principes de bonne administration, de proportionnalité, de bonne foi, de saine gestion administrative

Deuxièmement,

Attendu que la partie adverse allègue en outre ce qui suit :

la requérante est en possession d'un programme de voyage qui serait acheté mais n'y présente pas toute autre preuve (pas de réservation, plans de ville, guide de voyage) dont une visite touristique prévue.

Elle fournit très peu d'informations sur l'interprétation de son séjour, qu'elle a retenu quelque chose du programme qu'elle a avec elle mais pour le reste, elle n'a aucune autre connaissance des lieux, sites et villes à visiter. Elle ne peut pas dire exactement pourquoi elle a choisi la Belgique pour sa première visite en Europe. Elle ne connaît pas des villes ici.

Elle est en possession d'une réservation d'hôtel pour le période du 24/12/19 au 27/12/19 qui ne correspond pas à la période de résidence effective

elle déclare connaître ni famille ni amis en Belgique mais elle est en possession d'une grande quantité de bagages qu'elle a porté pour quelqu'un d'autre à savoir Madame L. G.

L'intéressé est en possession de 1500 € et 1450 € en espèces une grosse somme d'argent pour un séjour touristique d'une semaine. La quantité de bagages (2 grands bagages de soute + 1 grand bagage à main) ne correspond pas vraiment à un séjour touristique d'une semaine pour une personne

Que la requérante conteste ces motifs vu qu'ils sont stéréotypés et inadmissibles. La partie adverse ne peut justifier le refoulement du requérant vers le pays de provenance pour de tels motifs ;

Alors qu'il ressort de son dossier administratif que la requérante est en possession d'un plan précis de voyage, d'une assurance voyage, d'une réservation de chambre d'hôtel pour 8 jours ainsi que de l'argent liquide comme subsistance pour son court séjour en Belgique ;

Quant aux allégations selon lesquelles la requérante serait en possession d'un programme de voyage qui serait acheté mais n'y présente pas toute autre preuve, la requérante dénonce dans le chef de la partie adverse des accusations gratuites qui ne sont appuyées par aucune preuve. Elle rappelle avoir déclaré à la partie adverse la source de ce plan de tourisme qui est proposé gratuitement au public sur internet et dont l'accès est libre et gratuit aux candidats touristes du monde entier. Elle reste sans comprendre pour quelle raison la partie adverse peut affirmer de tels propos alors qu'elle n'en apporte aucune preuve.

Qu'elle renvoie la partie adverse aux documents qu'elle a confisqués d'autorité qui en disent le contraire.

Que la partie adverse avance, en outre, que la requérante a retenu quelque chose de son programme de tourisme mais n'a aucune autre connaissance des lieux, sites et villes à visiter. Elle ne peut pas dire exactement pourquoi elle a choisi la Belgique pour sa première visite en Europe. Elle ne connaît pas de villes ici.

Alors que la requérante a démontré dans son chef la connaissance parfaite de son programme de tourisme. La partie adverse ne peut dès lors lui reprocher de ne pas connaître des lieux, sites et villes qu'elle comptait visiter alors que le but même de son voyage touristique est de découvrir et visiter les lieux (continents, pays, villes, sites touristiques ct.) inconnus ou attirants.

Qu'au vu de ce qui précède, la requérante qualifie la motivation de la décision attaquée d'absurde.

Quant à l'argumentaire selon lequel la requérante ne peut pas dire exactement pourquoi elle a choisi la Belgique pour sa première visite en Europe et qu'elle ne connaît pas de villes ici, la requérante rappelle la définition du mot tourisme qui selon le dictionnaire Larousse, s'avère être l'activité d'une personne qui voyage pour son agrément (son plaisir), visite une région, un pays, un continent autre que le sien, pour satisfaire sa curiosité, son goût de l'aventure et de la découverte, son désir d'enrichir son expérience et sa culture.

Le tourisme peut être superficiel, avec un guide en main, à travers les musées et les monuments historiques et ou sites touristiques,

Selon la doctrine, le tourisme se distingue du voyage en ce qu'il implique dans le fait du voyageur, d'une part le choix délibéré du but, d'autre part le souci de satisfaire son agrément (Jocard, Tour. et action État, 1966, p. 13).

Le touriste est celui qui voyage pour son plaisir hors de ses lieux de vie habituels, et d'y résider de façon temporaire, mais aussi un secteur économique qui comprend en plus de l'hôtellerie, les boutiques, restaurant en bref, l'ensemble des activités liées à la satisfaction et aux déplacements des touristes.

Selon le site de l'OCDE, Le « tourisme » comprend les activités déployées par les personnes au cours de leurs voyages et de leurs séjours dans les lieux situés en dehors de leur environnement habituel pour une période consécutive qui ne dépasse pas une année, à des fins de loisirs, pour affaires et autres motifs non liés à l'exercice d'une activité rémunérée dans le lieu visité. »¹.

Au vu de ces différentes définitions, la motivation de la décision attaquée ne permet pas à la requérante de comprendre en quoi l'objet ou but de son voyage n'est pas démontrés.

Quant à l'argumentaire selon lequel la requérante aurait déclaré connaître ni famille ni amis en Belgique mais elle est en possession d'une grande quantité de bagages qu'elle a porté pour quelqu'un d'autre à savoir Madame L. G. et la quantité de ses bagages (2 grands bagages de soute + 1 grand bagage à main) ne correspondrait pas vraiment à un séjour touristique d'une semaine pour une personne ;

La requérante fait observé qu'elle vient d'un milieu culturel où la notion famille ou membre de la famille n'a pas la même connotation qu'en occident. Elle explique qu'elle a certes accepté de rendre service à une compatriote en acceptant de prendre ses bagages et les remettre à Madame G. L.. Elle affirme avoir fait la même chose lors de son précédent voyage pour la Chine et ceci ne lui avait pas posé un problème.

La requérante reste sans comprendre pour quelle raison le service rendu à ce compatriote serait incompatible avec le but de son voyage à savoir le tourisme en Belgique. La requérante n'ayant nullement déclaré à la partie adverse qu'elle devrait résider chez ce dernier. Au contraire, elle a payé sa chambre d'hôtel pour un premier temps pour 3 jours le temps d'arriver sur les lieux (chambres d'hôtel) et d'apprécier si ceux lui conviennent ou correspondent aux photos publiées sur le site web de l'hôtel où il a pris réservation.

U vu ce qui précède, la motivation de la décision attaquée ne permet pas de comprendre en quoi le service que la requérante a rendu à son compatriote pourrait dénaturer l'objet ou le but de son voyage à savoir, le tourisme ;

La requérante arrive pour la première fois en occident. Elle garde encore son reflexe de la solidarité africaine. Elle a agi de bonne foi avec sa mentalité mais n'ayant nullement déclaré à la partie adverse qu'elle devrait résider ce compatriote, la motivation de la décision attaquée ne lui permet pas de comprendre en quoi ses services rendus à ce compatriote seraient contraire au but de son voyage à savoir, le tourisme vu qu'à sa connaissance, aucune disposition légale ne la lui interdit et que l'Ambassade ni l'Ambassade, ni les agences de voyage, ni le transporteur aérien ne lui ont mis en garde quant à ce service au regard de son objet de voyage;

La motivation de la décision attaquée ne lui permet pas de comprendre en quoi ce service rendu à un compatriote serait illégal ou susceptible de dénaturer le but et l'objet de son voyage.

Quant à l'argument selon lequel la requérante est en possession de 1500 € et 1450 € en espèces et qu'il s'agit d'une grosse somme d'argent pour un séjour touristique d'une semaine, la requérante qualifie dette motivation de farfelue et illégale vu que la loi ne fixe aucun plafond quant à la somme d'argent qu'un tourisme devrait dépenser lors de son séjour en Belgique.

Que la requérante reste sans comprendre en quoi cette somme d'argent serait incompatible avec le but de son voyage à savoir le tourisme en Belgique ni sur quelle base ou fondement la partie adverse se réfère pour évaluer et estimer qu'une telle somme d'argent serait exagéré pour un voyage touristique de huit jour en considérant que la requérante doit faire face aux frais d'hôtel dont elle n'avait payé à titre préventif que pour trois ou quatre jours.

Qu'il s'avère que les motifs avancés par la partie adverse prouvent tant soit peu le caractère non adéquate de la motivation de l'acte attaqué, ce qui rend indiscutablement la présente décision annulable ;

Que suivant le principe d'une bonne administration, et particulièrement les principes de précaution et minutie, chaque administration doit effectuer un contrôle concret, complet, loyal et sérieux des circonstances de l'affaire. Elle doit examiner les faits avec la précaution nécessaire, prendre les informations nécessaires lors de la prise de décision afin de prendre celle-ci en connaissance de cause et ce après avoir rassemblé tous les éléments nécessaires utiles pour l'examen de l'affaire (J. JAUMOTTE, « Les principes généraux du droit administratif à travers la jurisprudence administrative », in Le Conseil d'Etat de Belgique, cinquante ans après sa création (1946-1996), ULB, Bruxelles, 1999, p. 687) ;

Que par ailleurs, la partie défenderesse n'apporte aucune preuve allant dans le sens contraire qui pourrait "réellement" et "au-delà de tout doute raisonnable" confirmer ses doutes qui par ailleurs s'avèrent non fondés dans la mesure où, la partie requérante n'a nullement manifesté une quelconque intention de vouloir aller vivre chez ses cousin ou frère. Il ne devrait pas être sanctionné tout simplement par le fait qu'il une famille en Belgique ;

Qu'il est dès lors absurde de motiver son refoulement par un argument sans aucune pertinence au vu des éléments du dossier administratif de la partie requérante. Le simple fait d'avoir demandé un service à un membre de la famille ne pourrait empêcher la partie requérante de respecter le but de son séjour ;

Que la partie requérante rappelle que l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet.

Qu'en l'espèce, l'argument développé par la partie adverse est dès lors non pertinent au vu des éléments du dossier administratif ;

Que par conséquent, il y a lieu de retenir le défaut de la motivation formelle des décisions attaquée ;

Quant à la violation de la violation des articles 3 de la CEDH et de l'article 74/13 de la loi du 15/12/1980 Les décisions attaquées violent les articles cités au moyen en ce qu'elles ne tiennent pas compte de la situation santé de la requérante qui par ailleurs est une personne très vulnérable personne.

En effet, la requérante est une femme enceinte. Depuis sa détention au centre Caricole, elle se plaint sur son état de santé et sur ses manques d'appétit dûs à son état de grosse. Elle supporte pas la nourriture lui proposé au centre.

Elle n'est plus bien alimentée depuis plusieurs jour vu qu'elle ne supporte ni les heures de table ni la nourriture du centre fermé alors qu'elle prend des antibiotiques destinés aux femmes enceinte.

Cependant, il ne ressort pas de la motivation de la décision attaquée qu'il a été procédé à un examen de ce grief qui par ailleurs est défendable fondé sur l'article 3 de la CEDH, lié à la violation des droits fondamentaux qui devrait être pris en compte en manière telle que la partie défenderesse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation (...) (CE n°131.830 du 27 mai 2004 et C.E. n° 229.317 du 25 novembre 2014) ;

Que cette jurisprudence, à tout le moins semble refléter l'esprit et la lettre de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 précité, lequel stipule que : «Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné» ;

Que dès lors, la délivrance à ce stade d'une mesure de refoulement, à la partie requérante est un acte illégal dans la mesure où, cette dernière s'est plainte des faiblesses général et baisse de son sang, il serait prudent de l'examiner pour savoir si ce retour inopiné et forcé dans son état actuel ne violerait pas éventuellement l'article 3 CEDH précité. Une analyse minutieuse de son état de santé serait dès lors souhaitable ;

Que la partie adverse n'a procédé à aucun examen minutieux et précautionneux des facteurs liés à la violation des droits fondamentaux garantis par l'article 3 CEDH malgré les plaintes du requérant. Dès lors, la décision attaquée n'est pas motivée eu égard à la situation concrète du requérant ;

A à cet égard, le Conseil du Contentieux de Contentieux a à maintes reprises jugé que le principe général de bonne administration, l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 ainsi que, les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs imposent à l'auteur de la mesure d'éloignement de tenir compte de toutes les circonstances de la cause avant de prendre la mesure ;

Qu'il y a lieu de retenir dans le chef de la partie adverse, à titre subsidiaire, la violation des principes de bonne administration et de prudence ;

ATTENDU QUE la requérante se prévaut de la violation par la partie défenderesse du dispositif des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, de l'obligation de motivation, du devoir de soin, principe général selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause ;

Que la motivation « doit être suffisante, c'est-à-dire complète, précise et non équivoque » (M. HANOTIAU, Le Conseil d'Etat, juge de cassation administrative, in Le citoyen face à l'administration- Commissions et juridictions administratives : quels droits de la défense ? Liège, Editions du Jeune Barreau de Bruxelles ;

Que de surcroît, une « motivation formelle adéquate requiert un rapport de proportionnalité entre l'importance et la motivation de la décision ; cette motivation doit être plus détaillée lorsque l'autorité administrative dispose d'un large pouvoir d'appréciation » (Ibid., p.188. En ce sens également, Cass., 15 février 1999, p.205.) ;

Que dans les circonstances de l'espèce, l'administration est en défaut d'avoir satisfait au prescrit de l'article 3 en ce que sa motivation ne justifie pas d'un caractère adéquat et proportionnel en ce qu'elle prise en violation des droits fondamentaux de l'homme auxquels aucune dérogation n'est possible en vertu de l'article 15, alinéa 2, de la Cedh ;

Qu'en effet, l'annexe 13 septies attaqué a été pris au mépris des articles 3 et 8 de la CEDH, de l'article 41 de la charte des droits fondamentaux de l'Union Européenne. A la lecture de la décision querellée, aucun élément ne démontre qu'un examen minutieux et précautionneux ait été réalisé pour vérifier l'existence ou non des facteurs liés à la violation des droits fondamentaux garantis par l'articles 3 CEDH dès lors que, elle n'est pas motivée eu égard à la situation concrète du requérant, la partie adverse ayant par ailleurs précisé dans l'annexe 13 septies que « un examen au fond de l'article 3 aura lieu au centre fermé, après quoi une nouvelle décision sera prise » ;

Qu'à cet égard, le Conseil du Contentieux des Etrangers a considéré, « (...) que l'Office des étrangers aurait dû, avant de prendre sa décision, vérifier de manière aussi rigoureuse que possible si celle-ci ne risquait pas de violer l'article 3 de la CEDH, »(CCE 26 septembre 2017, n° 192 584 CR) ;

Que ce raisonnement a été confirmé par l'arrêt de la Cour de cassation du 31 janvier 2018, estimant l'article 3 de la CEDH constitue une limite absolue à la politique de retour. Dans son volet procédural, cet article énonce une obligation pour les États membres du Conseil de l'Europe de procéder, préalablement à tout éloignement d'un ressortissant étranger, à une évaluation du risque de traitements inhumains ou dégradants que cette personne encourt à la suite de son rapatriement ;

Que si tel avait été le cas, en l'espèce, la partie adverse aurait constaté que l'intéressée avait exprimé ses craintes pour sa santé ainsi que celui de son bébé à naître.

Que partant, les décisions contestées prises à l'encontre de l'intéressé, en date du 25 décembre 2019, sont illégales et devraient être annulées ;

Quant à la violation des articles 14, 21 et 32 du règlement CE n°810/20092

Les décisions attaquées violent les articles cités au moyen en ce que la requérante a obtenu son visa en bonne et due forme. Qu'il sied de lire l'article 2 de la même loi qui dispose en son alinéa 2 ce qui suit :

«Est autorisé à entrer dans le Royaume, l'étranger porteur :

2° soit d'un passeport valable ou d'un titre de voyage en tenant lieu, revêtu d'un visa ou d'une autorisation tenant lieu de visa, valable pour la Belgique, apposé par un représentant diplomatique ou consulaire belge ou par celui d'un Etat partie à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique. »

Qu'il convient de rappeler que la requérante a rempli le formulaire ad hoc de manière complète et détaillée. Qu'elle a fourni tous les documents qui étayaient sa demande, tels qu'exigés par l'article 14 du Code visa :

formulaire de demande complété et signé, conforme au formulaire harmonisé de demande de visa SCHENGEN.

un passeport en cours de validité

les documents indiquant l'objet du voyage

les documents relatifs à l'hébergement

les documents indiquant qu'elle dispose de moyens de subsistance personnels suffisants

Qu'elle a bien indiqué l'objet du voyage, ce qui a été fait dans le formulaire et corroboré par les documents et a fourni les documents relatifs à l'hébergement. Elle a prouvé ses moyens de subsistance suffisants par de l'argent liquide et un compte bancaire bien garni.

S'agissant du document de voyage, la requérante est arrivée en Belgique munie d'un passeport vêtu d'un visa en court de validité. On ne lui reproche aucune irrégularité, ni falsification dudit document. Que pour que le consulat ou l'Ambassade d'un Etat membre délivre un visa au terme de l'article 24 al 1 du Code des visas, il procède par un examen sérieux des critères de l'article 21, al 4 du code des visas. En l'espèce, l'Ambassade de la Belgique au Congo a délivré à la requérante un visa valable pour un voyage touristique ;

Que dans la pratique de cette ambassade, le visa n'est pas délivré à n'importe qui et ne se fait que de manière stricte en tenant compte des conditions fixées par l'article 21, 1 précité ;

Que cet article 21 est ainsi libellé :

« 1. Lors de l'examen d'une demande de visa uniforme, le respect par le demandeur des conditions d'entrée énoncées à l'article 5, paragraphe 1, points a), c), d) et e), du code frontières Schengen est vérifié et une attention particulière est accordée à l'évaluation du risque d'immigration illégale ou du risque pour la sécurité des États membres que présenterait le demandeur ainsi qu'à sa volonté de quitter le territoire des États membres avant la date d'expiration du visa demandé ».

Que l'article 24, quant à lui dispose :

« 1. La période de validité du visa et la durée du séjour autorisé sont fixées sur la base de l'examen mené conformément à l'article 21 ».

Que si l'objet et les conditions de son séjour n'étaient pas clairement fixés, un tel visa ne lui aurait été jamais délivré. Il a lieu de remarquer que la requérante n'est pas à son premier visa tourisme vu qu'elle a déjà séjourné en Chine en novembre 2019 ;

Que ce refus d'accès au territoire belge est simplement abusif s'il est basé sur les conditions reprises dans la décision querellée. Qui s'avèrent non pertinentes.

Qu'elle lui reproche d'avoir des connaissances ou membres de la famille en Belgique. Qu'il convient de rappeler qu'aucune disposition légale n'impose à un touriste de ne pas connaître des gens ni d'entrer en contact avec ce derniers lors de leurs voyages touristiques en Belgique ;

Que pour avoir accès à des centres d'attractions ou des sites touristiques, il n'est pas exigé de réserver un billet car on peut se les procurer sur place.

Que la partie adverse ne peut être exigé de la requérante un programme très strict et figé pour un tel city-trip, dont le programme peut être improvisé sans encombre et modifié au gré des envies du moment. Que le but du séjour est totalement justifié par le souhait de visiter des endroits touristiques dans l'espace schengen selon ses convenances et dans le respect de son visa. Qu'en agissant de la sorte, manifestement, l'office des étrangers rajoute à la loi en créant des conditions nouvelles ;

Que s'agissant de son hébergement, la requérante a déjà payé pour 3 à 4 nuitées (les preuves étant confisqués pour des raisons inexplicables par la partie adverse). Elle a sur elle suffisamment d'argent liquide pour payé une chambre d'hôtel pour les nuitées restantes ;

Qu'en tout état de cause, en cas de doute sur la fiabilité des informations communiquées pour justifier l'objet et les conditions du séjour envisagé, la décision doit être motivée en référence à l'article 32 §1 b) du Code visa, qui vise l'hypothèse ou 'il existe des doutes raisonnables sur l'authenticité des documents justificatifs présentés par le demandeur ou sur la véracité de leur contenu, sur la fiabilité des déclarations effectuées par le demandeur (...) ;

Que la décision n'est pas motivée par référence à l'article 32 §1 b), alors qu'il semblerait que c'est ce qu'entendait l'administration ».

Qu'en agissant de la sorte, l'administration tend à faire une interprétation fallacieuse de l'article 32 §1 a) ii) du Code visa en ce que celui-ci exige simplement qu'une justification au séjour soit fournie, ce qui est le cas en l'espèce. La justification du séjour a été exposée et étayée à suffisance, et qu'elle est manifeste. Que la question qui occupe l'administration tient plutôt de doute et de suspicions à l'égard de la requérante, ce qui est prévu par une autre disposition légale comme cela a été rappelé supra. Dès lors, l'administration a commis une erreur manifeste d'appréciation et la décision souffre d'un défaut de motivation pertinente : à considérer qu'il appartenait au requérant d'étayer plus avant son projet de voyage, quod non, il convient de constater que son dossier témoigne à suffisance de l'objet de son séjour. »

Attendu que la requérante a rempli les conditions pour séjourner en Belgique. Elle a obtenu le visa et ne comprend pas pour quelle raison l'accès sur le territoire Schengen lui a été refusé et voit en cette décision un excès de pouvoir de la partie adverse ;

Que de plus, l'ambassade belge avait déjà examiné ces conditions avant de lui octroyer ce visa. En effet, les règlements ainsi que les dispositions communautaires pertinentes ne prévoient nullement cette condition ;

Que manifestement, l'office des étrangers rajoute à la loi en créant des conditions nouvelles ;

Qu'ainsi comme l'exige l'article 14 du règlement (CE) n°810/2009, la requérante a fourni tous les éléments nécessaires pour une demande de visa et devrait de ce chef avoir accès au territoire.

Qu'il s'agit in specie d'une condition supplémentaire rajoutée par la partie adverse d'autant plus que la requérante a justifié l'objet et les conditions de son séjour, et qu'il n'est pas signalé aux fins de non-admission, d'autres conditions supplémentaires devraient être précisées au requérant avant qu'il ne voyage ;

Que lui imposer ces conditions à l'arrivée est une violation du principe de bonne administration et par ricochet excès de pouvoir ;

Qu'il y a incontestablement fausse motivation. Le conseil devra annuler la décision querellée pour ce chef ;

Que dans un cas similaire le conseil de céans a procédé à l'annulation de la décision querellée (CCE, arrêt n° 161 882 du 11 février 2016).

Qu'au regard de ce qui précède, il convient de dire que les faits tels que soutenus par la partie requérante sont avérés, d'autant plus que l'ambassade de la Belgique au Congo s'est basé sur ces éléments pour pouvoir octroyer le visa. Que la partie adverse aurait dû se référer à la demande introduite par la partie requérante dans son pays d'origine pour vérifier si toutes les conditions étaient remplies ;

Qu'il y a une présomption dans le chef de la requérante d'autant plus que le visa lui a été accordé et que ce n'est pas son premier visa ;

Que la requérante sollicite du conseil de céans que soit produit son plan de voyage confisqué par la partie adverse, en vue de lui permettre d'évaluer objectivement;

Qu'il est de bon sens que l'administration doit prendre des décisions en tenant compte de tous les éléments de la cause tant sur le plan factuel que juridique ;

Que l'administration doit à avoir connaissance exacte des situations qu'elle est appelée à régler avant de prendre une décision. Mais la partie adverse avait catégorique refuser de regarder les documents produit par la requérante lors des contrôle. Elle a préféré se cantonner à ses suppositions et apprioris ;

Que l'examen et les conclusions tirées par la partie adverse relèvent manifestement de la mauvaise foi, aucun esprit lucide ne saurait procéder comme elle le fait. En agissant ainsi, l'administration viole le principe de bonne administration et commet par ce fait même une erreur manifeste d'appréciation et un excès de pouvoir ;

Qu'il résulte de ce qui précède que la décision querellée repose sur une motivation stéréotypée, insuffisante et partant illégale ;

Qu'en toute état de cause, cette motivation reste confuse et insuffisante et partant illégale, car ne respectant pas les prescrits des articles 2 et 3 de la loi du 28 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs ;"

3.4.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.4.4. Verzoekster betoogt dat zij alle documenten ter staving van het doel van haar reis had neergelegd bij de indiening van haar visumaanvraag. Zij stelt dat haar geen visum zou zijn afgeleverd indien zij niet aan alle wettelijke vereisten zou voldoen.

Verzoekster somt daarbij allerhande bepalingen op uit de Visumcode, met name de artikelen 14, 21 en 32. Deze artikelen hebben evenwel betrekking hebben op de behandeling van een visumaanvraag, het nagaan van de voorwaarden voor een eenvormig visum en de weigeringsgronden.

De toepassing van deze bepalingen uit de Visumcode gaat chronologisch vooraf aan de afgifte van een eenvormig visum. Aan verzoekster werd reeds een eenvormig visum afgeleverd. De schending van deze bepalingen kan dus niet dienstig worden ingeroepen in onderhavig geval aangezien de bestreden beslissingen een maatregel van terugnijving en een beslissing tot intrekking van het visum betreffen. Verzoekster verwijst trouwens in haar middel naar een arrest van de Raad dat betrekking heeft op de weigering van een visum (RvV 11 februari 2016, nr. 161 882), dat dus onmogelijk kan worden toegepast op onderhavige situatie.

Voorts wijst de Raad op artikel 2, 2° van de vreemdelingenwet dat bepaalt:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is :

(...)

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt. (...)”

Daarnaast bepaalt artikel 6 van de Schengengrenscore, dat handelt over de toegangsvoorwaarden voor derdelanders, als volgt:

“1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;

ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad (1), in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn;

e) niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name niet om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten.

(...)”

Uit een samenlezing van deze bepalingen volgt dat een vreemdeling, desgevallend, niet enkel in het bezit moet zijn van het vereiste visum, hij moet ook het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven alsook beschikken over voldoende bestaansmiddelen. De toegangsvoorwaarden vermeld in artikel 6, lid 1 van de Schengengrenscore zijn cumulatief.

Artikel 3 van de vreemdelingenwet laat in dit opzicht de verwerende partij toe, zelfs indien een vreemdeling in het bezit is van een geldig visum, om een aantal verificaties door te voeren. In de gevallen omschreven in artikel 3, lid 1, 1° tot en met 10° van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die nochtans in het bezit is van een geldig visum, de toegang tot het grondgebied wordt geweigerd en kan hij alsnog wordt teruggedreven (cf. RvS 25 februari 2002, nr. 110 745). De verwerende partij beschikt in deze over een zekere beoordelingsmarge.

Dit is in lijn met artikel 8 van de Schengengrenscore waaruit blijkt dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan deze voorwaarden voor toegang tot het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf, de verblijfsomstandigheden en voldoende bestaansmiddelen staft. De relevante bepalingen luiden als volgt:

“3. Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen als volgt aan een grondige controle onderworpen:

a) de grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 6, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht:

i) of de onderdaan van een derde land in het bezit is van een document dat geldig is voor grensoverschrijding en waarvan de geldigheidsduur niet is verstreken en dat, in voorkomend geval, vergezeld gaat van het vereiste visum of de vereiste verblijfsvergunning;

ii) of het reisdocument eventuele tekenen van namaak of vervalsing vertoont;

iii) aan de hand van de in- en uitreisstempels in het reisdocument van de betrokken onderdaan van een derde land, en met name door vergelijking van de data van in- en uitreis, of de betrokkene de maximale duur van het toegestane verblijf op het grondgebied van de lidstaten reeds heeft overschreden

iv) de plaats van vertrek en de plaats van bestemming van de betrokken onderdaan van een derde land, alsmede het doel van het voorgenomen verblijf, indien nodig met controle van de desbetreffende bewijsstukken;

v) of de betrokken onderdaan van een derde land voor de geplande duur en het doel van het voorgenomen verblijf en voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, over voldoende middelen van bestaan beschikt dan wel of hij deze op rechtmatige wijze kan verkrijgen;

vi) of de betrokken onderdaan van een derde land, diens vervoermiddel en de meegevoerde voorwerpen geen gevaar opleveren voor de openbare orde, de binnenlandse veiligheid of de internationale betrekkingen van een van de lidstaten. Bij die verificatie worden met name gegevens en signaleringen betreffende de betrokken personen en, zo nodig, voorwerpen rechtstreeks bij het SIS en de nationale opsporingsregisters opgevraagd en worden, in voorkomend geval, de bij die signalering passende maatregelen genomen;

b) indien de onderdaan van het derde land houder is van een visum als bedoeld in artikel 6, lid 1, onder b), behelzen de grondige controles bij binnenkomst ook de verificatie van de identiteit van de houder van het visum en van de echtheid van het visum, door middel van raadpleging van het visuminformatiesysteem (VIS) overeenkomstig artikel 18 van Verordening (EG) nr. 767/2008; (...).”

De vaststelling dat niet is voldaan aan één van toegangsvoorwaarden opgesomd in artikel 6 van de Schengengrenscore, volstaat in wezen om de binnenkomst te weigeren en terug te drijven. Dit heeft tot gevolg dat, indien een beslissing tot teruggrijving op correcte wijze is gesteund op één van de in artikel 3 opgesomde weigeringsgronden, die elk op zich reeds als determinerend kunnen worden beschouwd, zij afdoende is gemotiveerd en de overige weigeringsgronden als overbodig moeten worden beschouwd.

Het gegeven dat verzoekster in het bezit was van een geldig paspoort met een geldig visum, vrijwaart verzoekster aldus niet van de mogelijkheid dat zij alsnog het voorwerp kan uitmaken van een inreiscontrole. Er kan niet worden gesteld dat de verwerende partij voorwaarden zou toevoegen aan de wet door van verzoekster te verlangen dat zij opnieuw documenten voorlegt en uitleg geeft over het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden.

In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, geniet zij door het loutere gegeven dat zij in het bezit was van een visum type C niet zonder meer van een recht van binnenkomst. Dit wordt overigens bevestigd in artikel 30 van de Visumcode dat stelt dat aan het bezit van een visum type C als zodanig geen automatisch recht op binnenkomst kan worden ontleend. De Belgische grensinspectie is aldus niet

gebonden door een voorgaande beslissing tot afgifte van visum type C en mag in geval van twijfel verlangen dat de vreemdeling het doel en de omstandigheden van zijn verblijf verrechtvaardigt.

3.4.5. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;”

Hierbij motiveerde de verwerende partij in feite als volgt:

“(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor toerisme naar België te komen. Zij is in het bezit van een aangekocht reisprogramma maar is verder niet in het bezit van enig ander bewijs (geen reservaties, stadsplannen, reisgids, ...) waaruit op duidelijke wijze een gepland toeristisch bezoek blijkt. Betrokkene kan bijzonder weinig info geven over de invulling van haar verblijf. Het is duidelijk dat zij iets heeft onthouden van het programma dat zij bij heeft, maar al snel blijkt dat zij verder geen kennis heeft van te bezoeken plaatsen, steden en bezienswaardigheden. Zij kan niet zeggen waarom zij precies België uitkoos voor haar eerste bezoek aan Europa. Zij kent hier geen steden.

Betrokkene is in het bezit van een hotelreservatie voor de periode van 24/12/19 tot 27/12/19 wat niet overeenkomt met de werkelijke verblijfsperiode van betrokkene. Betrokkene verklaart hier niemand te kennen; geen familie noch vrienden te hebben. Wanneer de federale politie polst naar de grote hoeveelheid bagage moet zij aarzelend toegeven dat zij bagage voor iemand anders bij heeft. Wij nemen dan telefonisch contact op met deze persoon en deze verklaart de nicht (L. G.) te zijn van betrokkene. Zij bevestigt dat betrokkene bagage voor haar bij zich heeft en dat zij mogelijks enkele dagen bij haar zal verblijven. Zij zegt dat betrokkene zal worden afgehaald op de luchthaven. Betrokkene is in het bezit van 1500 € en 1450 \$ cash geld wat toch een grote som geld is voor een toeristische verblijf van één week. Ook de hoeveelheid bagage (2 grote ruimbagages + 1 grote handbagage) komt niet echt overeen met een toeristisch verblijf van één week voor één persoon.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door de grensinspectie werd ondervraagd over haar reismotief. In het verslag van de grensinspectie, dat zich in het administratief dossier bevindt, kan worden gelezen:

“Om 07.00 uur word(t)(en) hij/zij ontvangen door INP Rudi DE GREVE.

Hij/Zij druk(t)(en) zich uit in de taal

Uit zijn/haar/hun verklaring begrijpen wij het volgende :

** PROFIEL*

1ste bezoek aan Europa

gehuwd

zaakvoerder

** REISMOTIEF*

Betrokkene zegt naar België te komen voor toerisme. Zij kent het Atomium en wenst excursies te doen. Zij verklaart hier niemand te kennen, geen familie noch vrienden. Zij zal verblijven in hotel Brussels Royotel.

** HOTELRESERVATIE*

Hotel Brussels Royotel: 24 tot 27/12/2019

** BESTAANSMIDDELEN*

1500 € + 1450 \$

1 VISA Debit UBA

Betrokkene blijft in het bezit van zijn geldelijke middelen.

** BAGAGE*

1 grote handbagage

2 stuks ruimbagage

7. Vaststellingen en info :

- *Betrokkene verklaart voor toerisme naar België te komen. Zij is in het bezit van een aangekocht reisprogramma maar is verder niet in het bezit van enig ander bewijs (geen reservaties, stadsplannen, reisgids, ...) waaruit op duidelijke wijze een gepland toeristisch bezoek blijkt.*
- *Betrokkene kan bijzonder weinig info geven over de invulling van haar verblijf. Het is duidelijk dat zij iets heeft onthouden van het programma dat zij bij heeft, maar al snel blijkt dat zij verder geen kennis heeft van te bezoeken plaatsen, steden, bezienswaardigheden,... Zij kan niet zeggen waarom zij precies België uitkoos voor haar eerste bezoek aan Europa. Zij kent hier geen steden.*
- *Betrokkene is in het bezit van een hotelreservatie voor de periode van 24/12/19 tot 27/12/19 wat niet overeenkomt met de werkelijke verblijfsperiode van betrokkene.*
- *Betrokkene verklaart hier niemand te kennen; geen familie noch vrienden te hebben. Wanneer wij polsen naar de grote hoeveelheid bagage moet zij aarzelend toegeven dat zij bagage voor iemand anders bij heeft. Wij nemen dan telefonisch contact op met deze persoon (tf nr 0465 397 113) en deze verklaart de nicht (L. G., (...), SERAING) te zijn van betrokkene. Zij bevestigt dat betrokkene bagage voor haar bij zich heeft en dat zij mogelijks enkele dagen bij haar zal verblijven. Zij zegt dat betrokkene zal worden afgehaald op de luchthaven.*
- *Betrokkene is in het bezit van 1500 € en 1450 \$ cash geld wat toch een grote som geld is voor een toeristische verblijf van één week. Ook de hoeveelheid bagage (2 grote ruimbagages + 1 grote handbagage) komt niet echt overeen met een toeristisch verblijf van één week voor één persoon.*
- *Het is de eerste keer dat betrokkene(n) een Schengenland bezoek(t)(en)."*

Verzoekster slaagt er in haar middel niet in een ander licht te werpen op voormelde concrete vaststellingen en motieven.

De stukken die zij hanteerde bij haar visumaanvraag volstaan niet om te overtuigen dat zij daadwerkelijk voor een toeristisch verblijf naar België is gekomen gelet op de vaststellingen van de grensinspectie.

Het betoog dat verzoekster heeft uitgelegd hoe zij het reisprogramma heeft bekomen, gaat voorbij aan de vaststellingen van de verwerende partij (i) dat zij verder geen ander bewijs, zoals reservaties, stadsplannen, reisgids, e.d., kon voorleggen waaruit op duidelijke wijze een gepland toeristisch bezoek blijkt; (ii) dat zij bijzonder weinig inlichtingen kon geven over de invulling van haar verblijf; (iii) dat, hoewel zij iets heeft onthouden van het reisprogramma, al snel bleek dat zij verder geen kennis heeft van te bezoeken plaatsen, steden en bezienswaardigheden; (iv) dat verzoekster niet kon zeggen waarom zij precies België uitkoos voor haar eerste bezoek aan Europa; (v) dat zij hier geen steden bleek te kennen en (vi) dat zij in het bezit was van een hotelreservatie voor de periode van 24/12/19 tot 27/12/19 hetgeen niet overeenkomt met haar werkelijke verblijfsperiode.

In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, doet verwerende partij hier geen gratuite beschuldigingen maar vinden bovenvermelde vaststellingen steun in het verslag van de grensinspectie dat zich in het administratief dossier bevindt. Haar uitleg dat dit gebrek aan kennis haar niet verweten kan worden omdat haar doel juist is om onbekende plaatsen te ontdekken is niet ernstig. Er wordt van verzoekster niet verwacht dat zij een gedetailleerd dagprogramma uit het hoofd kent noch dat zij tot in detail alle bezienswaardigheden in België kent, doch er mag van verzoekster redelijkerwijze worden verwacht dat zij in staat is voldoende eenduidig en concreet de invulling en planning van haar toeristische verblijf toe te lichten en te staven, enige kennis te hebben van de plaatsen en bezienswaardigheden die zij wil bezoeken en te kunnen verklaren waarom specifiek België werd gekozen voor een eerste bezoek aan Europa. Verzoeksters filosofische en theoretische beschouwingen over het fenomeen 'toerisme' doen geen afbreuk aan het gegeven dat zij krachtens de Schengengrenscode en de vreemdelingenwet in staat moet zijn het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden te staven. Verzoekster slaagde daar niet in.

Verzoekster houdt verder voor dat zij een culturele achtergrond heeft waar het begrip familie en familielid niet dezelfde draagwijdte als hier heeft en stelt niet te begrijpen waarom zij geen dienst zou mogen bewijzen aan een landgenote en waarom dit incompatibel zou zijn met haar toeristisch reismotief. Verzoekster vergeet dat zij aan de grensinspectie verklaarde dat zij hier niemand kende en hier familie noch vrienden heeft. Deze verklaring werd geheel ondergraven wanneer zij werd gepolst

naar de grote hoeveelheid bagage waarop verzoekster aarzelend aan de grensinspectie toegaf dat zij bagage voor iemand anders bij heeft. Nadat de grensinspectie telefonisch contact opnam met deze persoon, verklaarde deze persoon de niet te zijn van verzoekster. Deze niet bevestigde aan de grensinspectie dat verzoekster bagage voor haar bij zich heeft, dat zij mogelijks enkele dagen bij haar zal verblijven en dat verzoekster zal worden afgehaald op de luchthaven.

Verzoeksters betoog doet geen afbreuk aan het feit dat zij eerst verklaarde naar België te komen voor toeristische doeleinden en hier niemand te kennen, maar later moest toegeven bagage bij zich te hebben voor iemand anders en dat deze persoon, na contactname, dit bevestigde, zich identificeerde als verzoeksters nicht en tevens verklaarde dat verzoekster mogelijks enkele dagen bij haar zou verblijven.

Dit gegeven maakt duidelijk dat verzoekster in eerste instantie verhulde niet enkel voor toeristische doeleinden naar België te zijn gekomen en dat zij wel degelijk iemand kent in België, hetgeen op kennelijk redelijke wijze twijfel werpt op haar reismotief.

Verzoekster stelt dat de wet geen maximumbedrag oplegt van wat zij tijdens haar verblijf in België mag uitgeven, maar zij toont hiermee niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk oordeelt dat het bezit van 1500 € en 1450 \$ cash geld toch een grote som geld is voor een toeristische verblijf van één week, temeer daar uit de hotelreservering blijkt dat deze reeds betaald is.

Verzoekster klaagt aan dat de verwerende partij alle voor haar verdediging noodzakelijke stukken (hotelreservering, reis- en toeristisch plan, e.d.) in beslag genomen heeft waardoor zij zich niet naar behoren zou kunnen verdedigen. Vooreerst wijst de Raad erop dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekster zelf op de hoogte is van de documenten die in beslag werd genomen door de grenspolitie alsook van de inhoud ervan, zodat kan worden aangenomen dat verzoekster over nuttige elementen beschikt om zich te verdedigen. De Raad stelt verder vast dat alle documenten waarnaar verzoekster verwijst aan het verslag van de grenspolitie werden gevoegd en zich in het administratief dossier bevinden. De aanwezige raadsman van verzoekster kreeg voor de terechtzitting de gelegenheid om het administratief dossier te consulteren. Hij verklaarde ter terechtzitting genoeg tijd te hebben gehad om het administratief dossier, dat weinig lijvig is, te raadplegen. Hij heeft na deze inzage geen bijkomende argumenten kunnen aantreffen ter adstructie van de aangevoerde middelen waardoor een schending van de rechten van verdediging niet in concreto aannemelijk wordt gemaakt. Een schending van artikel 13 van het EVRM, van het beginsel van procedurele samenwerking, van het proportionaliteitsbeginsel en van het beginsel van de goede trouw wordt niet aangetoond.

Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat de verwerende partij op basis van het geheel van de voormelde pertinente vaststellingen onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft besloten dat het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende werden aangetoond en gestaafd. Deze vaststellingen zijn prima facie voldoende voor de verwerende partij om op basis van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet de bestreden beslissing tot terugdrijving te schragen.

De beslissing tot intrekking van het visum, thans de tweede bestreden beslissing, is gestoeld op artikel 34.2 van de Visumcode. Deze bepaling luidt als volgt:

"2. Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt.

Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld."

3.4.6. Aangezien bij haar binnenkomst op het grondgebied op goede gronden werd vastgesteld dat verzoekster niet langer voldeed aan de voorwaarden die aanleiding hebben gegeven tot het op 28 augustus 2019 aan haar afgeleverde visum type C voor toeristische doeleinden, omdat zij geen duidelijkheid kon scheppen over "het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf", kon de verwerende partij rechtsgeldig overgaan tot de intrekking van het visum op basis van voormeld artikel. Verzoeksters betoog in haar middel doet hieraan geen afbreuk.

3.4.7. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 14, 21 en 32 van de Visumcode, noch van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens of een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze. Er is geen sprake van een schending

van de motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

3.4.8. Waar verzoekster een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert en hierbij verwijst naar haar zwangerschap en de levensomstandigheden in het gesloten centrum, moet worden opgemerkt dat de Raad zonder rechtsmacht is om zich over de vrijheidsberoving en levensomstandigheden in het gesloten centrum uit te spreken. Blijkens artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad kan dan ook geen kennis nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing. De Raad verwijst in deze ook naar het recht van verzoekster om een klacht in te dienen bij de directeur van het gesloten centrum (koninklijk besluit van 7 oktober 2014). Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster door de centrum-arts werd onderzocht en dat deze vaststelde dat verzoekster thans geschikt is om in het centrum te verblijven. Verzoeksters vage gezondheidsklachten betreffen heden niet meer dan een ongestaafd betoog en zij brengt geen medische bewijzen of attesten bij die aantonen dat zij inderdaad zwanger is en/of dat haar verblijf in het gesloten centrum een nefaste invloed zou hebben op haar zwangerschap of medische problemen veroorzaakt. Verzoekster verklaart 19 weken zwanger te zijn en maakt hiermee dus niet aannemelijk dat zij omwille van haar zwangerschap niet meer zou mogen vliegen. Een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt in deze omstandigheden niet aannemelijk gemaakt.

3.4.9. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

M. MAES